

Niko nije mogao da shvati zašto je Andrej prestao da govori. Svakog dana je sedao na klupu pored reke i zurio u daljinu. U prvo vreme, ljudi koji bi prolazili pored njega, dobacili bi mu neku reč, da ga razgovore. Ali pošto bi uvek ostajao nem na njihove reči, uskoro su prestali da ga primećuju i da mu se javljaju. Jednog dana pored njega seo je omanji gospodin, zavijen u sivi kaput. Iz džepa je izvadio paklu. Tek što je uvukao prvi dim osetio je blago tapkanje po rukavu. Bio je iznenađen kako je brzo pridobio Andrejevu pažnju. Još veće iznenađenje je usledilo kada je shvatio da momak pored njega želi da mu vrati crvenu knjigu koja se nekim čudom našla u njegovim rukama. To što me govori naglas ne znači da ne vrišti u sebi. Snažno, bolno, a glas ne ispušta. Neće. Ne da da se čuje, vidi. Sve je to samo, samo njegovo. Unutrašnji krik je počeo da stišava kada je primetio da je simbol na strančevoj knjizi isti kao žig koji je, od kada se seća, imao na sebi. Počeo je polako da skreće pogled sa knjige, na svoju levu ruku, pa nazad na knjigu. Pitao se da li starac primećuje beleg na njegovoj ruci koji je podsećao na tetovažu. Nije smeo da zavrne rukav jer je beleg svakim danom rastao za centimetar oslikavajući mu telo. Za sada je bila zahvaćena samo podlaktica i deo šake oko zgloba. Nalikovalo je da će beleg, kada oslika celo telo, biti mapa. Nije smeo da je otkrije nikome. I pogled na sopstvenu ruku budio je u njemu strah. Covek se sklonio sa klupe i otisao dalje od decaka, ali tek kada se vratio u svoju osamljenu kolibu kraj reke shvatio je da mu je decak u torbu stavio knjigu i na njoj poruku. Pisalo je: "Pomozi mi, molim te". Covek je brzim pokretima stavio ceduljicu u knjigu, stavio ih u kovceg koji je zaključao i zakopao nedaleko od njegove kolibe. Iz kolibe je začuo zvuk. Šta li je to? pomislio je, polako se šunjajući ka vratima.